

(Başvuru No: 24470/09)

Strazburg

21 Haziran 2011

İşbu karar AİHS'nin 44/2 maddesinde belirtilen koşullar çerçevesinde kesinleşecektir. Şekli düzeltmelere tabi olabilir.

USUL

Türkiye Cumhuriyeti Devleti aleyhine açılan (24470/09) no'lu davanın nedeni T.C. vatandaşları Havva Dudu Albayrak, Halil Albayrak ve Serhan Albayrak'ın (başvuranlar) Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne 10 Nisan 2009 tarihinde İnsan Hakları ve Temel Özgürlüklerin Korunmasına ilişkin Sözleşme'nin (Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi - AİHS) 34. maddesi uyarınca yapmış olduğu başvuru.

Başvuranlar Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (AİHM) önünde Ankara Barosu avukatlarından F. Sağlam tarafından temsil edilmektedir.

OLAYLAR

I. DAVANIN KOŞULLARI

Havva Dudu Albayrak, Halil Albayrak ve Serhan Albayrak sırasıyla 1956, 1960 ve 1988 doğumlu olup, Mersin'de ikamet etmektedir.

İlgili şahıslar, 25 Haziran 1983 tarihinde doğan ve 27 Temmuz 2004 tarihinde vefat eden Sinan Albayrak'ın sırasıyla annesi, babası ve erkek kardeşidir.

1 Aralık 2003 tarihinde, Sinan Albayrak (bundan böyle « Sinan » olarak anılacaktır) Bilecik'te askerlik hizmetine başlamıştır.

Sinan, orduya alınmadan önce herkes gibi psikolojik muayene de dahil olmak üzere bir dizi sağlık kontrolünden geçirilmiş ve doktorlar kendisini askerlik yapmaya elverişli bulmuştur.

9 Şubat 2004 tarihinde, Bilecik'teki acemilik döneminden sonra ilgili şahıs Mardin Ömerli Jandarma Tabur Komutanlığı'na katılmıştır.

27 Temmuz 2004 tarihinde, sabah saat 05.15 sıralarında pusuda beklerken Sinan, G-3 tüfeği ile er Rifat Uç ve Erhan Şener'e birkaç kez ateş ederek ikisini de öldürmüş ve daha sonra kendi kafasına bir kurşun sıkarak intihar etmiştir.

Olayı öğrenen askeri savcı derhal olay yerine gelmiştir.

Bir olay yeri tespit tutanağı düzenlenmiş ve fotoğraflar çekilmiştir.

Savcı nezaretinde cesedin dış incelemesi yapılmıştır.

Adli Tıp Kurumu Diyarbakır Şube Müdürlüğü tarafından bir klasik otopsi gerçekleştirilmiştir.

Balistik inceleme raporu düzenlenmiştir.

Savcılık tarafından açılan soruşturmaya paralel olarak bir idari soruşturma başlatılmıştır.

Birçok tanığın ifadesine başvurulmuştur.

8 Mart 2005 tarihinde, askeri savcı, Sinan'ın bir cinnet anında iki arkadaşını öldürdükten sonra intihar ettiğinin açıkça anlaşıldığı gerekçesiyle, takipsizlik kararı vermiştir.

Aynı gün hazırlanan iddianamede askeri savcı, Sinan ile diğer iki askeri tokatladıkları ve dövdükleri gerekçesiyle iki komutanın mahkûm edilmesini istemiştir. Bu dava sonunda iki sanık, Askeri Ceza Kanunu'nun 117. maddesinin 1. fıkrası uyarınca bir astını darp etmek suçundan para cezasına mahkûm edilmiş ve daha sonra cezaları ertelenmiştir.

4 Ekim 2005 tarihinde, başvuranlar Askeri Yüksek İdare Mahkemesi önünde tazminat davası açmıştır.

Başvuranlar, Sinan'ın ruhsal sorunlarına ilişkin yakınlarının uyarılarına ve bunu kanıtlayan tıbbi raporlara rağmen, askeri yetkililerin sözkonusu olayı engellemek için gerekli önlemleri almadığını öne sürmüş ve Sinan'ın ölümünden onların sorumlu olduğunu savunmuştur. Başvuranlara göre, Sinan askerlik hizmeti için elverişli olmadığından, çürüğe ayrılması gerekirdi. Kanıt olarak ilgili şahıslar, Askeri Yüksek İdare Mahkemesi'ne Sinan'ın sağlık durumuna ilişkin 2 Mayıs 2002 (1) ve 21 Ağustos 2003 (2) tarihli iki tıbbi rapor sunmuştur.

İdare ise, Sinan'ın askere çağırıldığı tarihte bu belgelerden haberdar olmadıklarını savunmuş, Sinan'ın jandarma tabur komutanlığına katılmadan önce herkes gibi bir sağlık muayenesinden geçirildiğini ve doktorların kendisine verdiği 'askerlik hizmetine elverişli' raporuna itiraz etmediğini eklemiştir.

30 Nisan 2008 tarihinde, Askeri Yüksek İdare Mahkemesi başvuranların talebini reddetmiştir. Yüksek mahkeme, Sinan'ın intiharı ile askeri idarenin tutumu arasında bir nedensellik bağı bulunmadığı kanaatine varmıştır. Yüksek mahkemeye göre, Sinan askerlik hizmeti için elverişlidir. Sinan, Rıfat Uç'u alaycı ve iğneleyici laflarını kaldıramadığı için, Erhan Şener'i ise serseri kurşunlarla öldürmüştür. Sinan daha sonra kendi kafasına bir kurşun sıkarak intihar etmiştir. Hakimler, bu koşullar altında idarenin hiçbir sorumluluğu olmadığı sonucuna varmıştır.

9 Haziran 2008 tarihinde, başvuranlar kararın düzeltilmesi talebinde bulunmuştur.

8 Ekim 2008 tarihli kararda, Askeri Yüksek İdare Mahkemesi bu itirazı da reddetmiştir. Sözkonusu karar başvuranlara 27 Ekim 2008 tarihinde tebliğ edilmiştir.

HUKUK

I. AİHS'NİN 2.MADDESİNİN İHLAL EDİLDİĞİ İDDİASI HAKKINDA

Başvuranlar, askeri yetkililerin iki başvuranın oğlu ve diğerinin kardeşi olan Sinan Albayrak'ın yaşam hakkını koruma pozitif yükümlülüklerini yerine getirmediğini ileri sürmekte ve bu bağlamda AİHS'nin 3. ve 5. maddelerinin ihlal edildiğini savunmaktadır.

Hükümet, bu sava karşı çıkmaktadır.

Dava konusu olayların hukuki değerlendirmesini yapmakla yükümlü olan AİHM, başvuranların dile getirdiği şikâyeti tarafların atıfları ile bağlantılı bulmamakta ve bu nedenle sözkonusu şikâyetin AİHS'nin 2. maddesi açısından incelenmesinin yerinde olacağı kanaatine varmaktadır (*İtalya aleyhine Guerra ve diğerleri davası*, 19 Şubat 1998, prg. 44, *Karar ve hükümlerin derlemesi* 1998-I).

A. Kabuledilebilirliğe ilişkin

Hükümet, hiçbir kabuledilemezlik itirazı sunmamaktadır.

AİHM, başvuranların şikâyetinin AİHS'nin 35. maddesinin 3. paragrafı anlamında açıkça dayanaktan yoksun olmadığını ve başka bir kabuledilemezlik gerekçesi bulunmadığını tespit etmektedir. Dolayısıyla sözkonusu şikâyetin kabuledilebilir ilan edilmesi uygun olacaktır.

B. Esasa ilişkin

1. Tarafların savları

Başvuranlar, yakınlarının ölümünün zorunlu askerlik hizmeti sırasında ve Devlet'in sorumluluğu altındayken vuku bulduğunu iddia etmektedir. Başvuranlar, bu bağlamda intiharı engelleyebilecek önleyici tedbirlerin alınmadığından şikâyetçi olmaktadır.

Hükümet, başvuranların bu savına itiraz etmekte ve Sinan'ın intiharında yetkililerin hiçbir sorumluluğu olmadığını savunmaktadır. Bu bağlamda Hükümet, askerlerin fiziksel ve ruhsal bütünlüğünü korumak için öngörülen mekanizmanın aşağıdaki gibi işlediğini belirtmektedir.

Bir tertip çağrılmadan önce, askere alınacaklar arasında sağlık sorunları bulunma riski taşıyanların tespit edilmesi için önlemler alınmıştır. Büyük şehirlerde, askerlik şubelerinde yasal yeterlik muayenesi sırasında müdahale edecek bir psikiyatr bulunmaktadır. Kırsal kesimde, köy

muhtarı, ilgili şahsın varsa geçmişteki sorunları ve karakteri hakkında yetkilileri bilgilendirmekle yükümlü olup, ilgili şahsın özel sorunları olup olmadığını da araştırması gerekmektedir. Savunma Bakanlığı ile Sağlık Bakanlığı arasında imzalanan bir protokol gereğince, hastaneler, geçmişte sağlık sorunu yaşayan kişileri askerlik şubelerine bildirmekle yükümlüdür. Psikolojik sorun yaşadığını söyleyen ya da bu yönde sağlık raporu olan asker adayları psikiyatrik muayeneden geçirilmek üzere askeri hastanelere gönderilmektedir.

Orduya katıldıktan sonra askerler, önce askerlik hizmeti çerçevesinde hak ve yükümlülükler, güvenlik önlemlerinin, silah kullanımının, iç yönetmeliğin ve özellikle tıbbi ve psikolojik sorunlar karşısında sergilenecek davranışların öğretilmesi de dahil olmak üzere temel bir eğitim görmektedir. Eğitim merkezlerinden birine geldikten sonra, on beşinci gün askerler, kişilik ve davranış şekli testinden geçirilmektedir. Psikolojik sorunu olanlar tıbbi merkezlere gönderilmekte ve sağlık durumları takip edilmektedir. Bir sağlık muayenesi ve psikolojik kontrol sistemi hayata geçirilmiş ve her askere bir doktora görünmeyi talep etme hakkı verilmiştir. Orduya katılmadan önce şizofreni, depresyon hastası ya da uyuşturucu bağımlısı olan kişiler, misyonlarının ağır yükü nedeniyle baskıya maruz kalan kişiler gibi yakından ve düzenli olarak izlenmektedir. İhtiyaç duyulduğunda, bu kişiler misyonları sırasında ya da bittikten sonra psikolojik rehabilitasyon merkezlerine gönderilirler. Psikolojik sorunları olduğu kesinleşmiş kişiler, görevlerini yaparken yardım almaktadır. Gerektiğinde, ilgili şahsın askerlik hizmetini yerine getirmedeki ruhsal yeterliliğini belirlemek için askerin yakınları çağırılmaktadır. Öte yandan, personel ve askerlerin duyarlılığını artırmak üzere «Kadrolu personel kılavuzu», «Güvenlik ve kazaların önlenmesi» ve «Hukuki yardım» gibi broşürler kullanıma sunulmaktadır. Silahlı kuvvetler düzenli olarak psikolojik sorunu olan askerlerin takip usulüne ilişkin talimatlar yayınlamaktadır. Son olarak, 19 Ocak 2005 tarihli yönetmelik gereğince, tıbbi raporlarla psikolojik sorunları kesinleşmiş askerler silah taşımamakta ve idari ya da benzer işlere verilmektedir.

Hükümet, daha sonra *Türkiye aleyhine Kılınç ve diğerleri davası* (n° 40145/98, 7 Haziran 2005) kararına uyum çerçevesinde genel önlemler alındığını hatırlatmakta ve Bakanlar Kurulu'nun 20 Haziran 2007 tarih ve CM/ResDH (2007) 99 sayılı kararına atıfta bulunmaktadır.

Ayrıca Hükümet, mevcut davada, askerlik hizmeti sırasında uyulması gereken kuralların ve kazalara mahal vermemek için ya da kaza anında uygulanacak davranış biçimlerinin başvuranın oğlu dahil tüm askerlere bildirildiğini ve kanıt olarak imzalarının alındığını belirtmektedir.

Hükümet, dahası askerlik hizmeti için elverişli olup olmadığının belirlenmesi amacıyla fiziksel ve psikolojik muayenelerden geçirilen Sinan Albayrak'ın daha sonra herkes gibi eğitim gördüğünü, kişilik testleri ile uygun tıbbi muayenelerden yararlandığını kaydetmektedir.

Hükümet, ne Sinan'ın ve ne de ailesinin, askeri yetkililere genç adamın daha önce yaşadığı sağlık sorunları ile ilgili bilgi vermediğini savunmaktadır. Hükümete göre, Sinan'ın intiharında yetkililerin hiçbir sorumluluğu bulunmamaktadır. Başvuranların yakınına muayene eden doktorlar, ilgili şahsı intihara sürükleyecek herhangi bir ciddi psikolojik sorun tespit etmemişlerdir. Hiç kimse ilgili şahsın böyle davranacağını öngöremezdi. Zira Sinan'ın psişik durumunun iki askeri öldürüp intihar edebilecek kadar bozuk olduğunu düşündürecek hiçbir işaret bulunmuyordu. İlgili şahsın normal davranışlar sergilediğinden daha yakın ve özel bir takibe ihtiyaç duyulmamıştır. Hükümetin düşüncesine göre, Sinan'ın intiharından askeri yetkililerin sorumlu tutulması ve kazanın önlenmesi için daha fazla önlem almamakla suçlanması, dosyadaki unsurlar ve AİHS'nin 2. maddesinde dile getirilen yükümlülükler bağlamında onlara aşırı bir yük dayatılması anlamına gelmektedir.

Hükümet, son olarak olaydan sonra cezai ve idari soruşturmalar yürütüldüğünü hatırlatmakta ve bu soruşturmaların etkinliğinin hiçbir şekilde eleştiriye açık olmadığını savunmaktadır.

Başvuranlar, iddialarını yineleyerek bu argümanlara itiraz etmekte ve Hükümetin hatırlattığı teorik önlemlerin mevcut davada düzgün bir şekilde uygulanmadığını savunmaktadır.

2. AİHM'nin değerlendirmesi

AİHM, AİHS'nin 2. maddesinin 1. paragrafının ilk cümlesinin Devletlere iç hukuki düzende kendi yargısına tabi kişileri üçüncü şahısların eylemlerine ya da gerektiğinde kendi eylemlerine karşı korumak amacıyla gerekli tüm tedbirleri almaları yönünde pozitif yükümlülük getirdiğini bir kez daha hatırlatmaktadır (*Türkiye aleyhine Tanrıbilir davası*, n° 21422/93, prg. 70, 16 Kasım 2000 ve *Birleşik Krallık aleyhine Keenan davası*, n° 27229/95, prg. 89-93, CEDH 2001-III).

AİHM, daha sonra zorunlu askerlik hizmeti için de tartışma götürmez bir biçimde geçerli olan bu yükümlülüğün (*İspanya aleyhine Álvarez Ramón davası* (karar), no 51192/99, 3 Temmuz 2001), her şeyden önce, Devletlere yaşama hakkını tehdit eden durumlara karşı etkin bir caydırma mekanizması oluşturacak yasal ve idari çerçeve kurma görevi verdiğini hatırlatmaktadır (*Abdullah Yılmaz, ilgili bölüm*, prg. 55-58, ve *gerekli değişiklikler yapılmak şartıyla, Türkiye aleyhine Öneriyıldız davası* [GC], n° 48939/99, prg. 89, CEDH 2004-XI).

Ayrıca, bir Devlet sade vatandaşlarını askere çağırma kararı aldığı anda ve zorunlu askerlik hizmeti sözkonusu olduğunda, yasal ve idari çerçeve, hem yaşam, faaliyet ve askerlik görevine yönelik risk teşkil etme seviyesine göre ve hem de farklı insan unsurları göz önüne alınarak uygun ve güçlü kurallara bağlanmalıdır (*Türkiye aleyhine Lütfi Demirci ve diğerleri davası*, n° 28809/05, prg. 31, 2 Mart 2010).

AİHM'nin daha önce belirttiği gibi, böylesi bir düzenlemede, kendilerini askerlik yaşamının doğasında var olan tehlikeler karşısında bulan askerlerin etkin bir şekilde korunmasını gözetken uygulamaya ilişkin önlemler ile hiyerarşinin farklı basamaklarındaki sorumlular tarafından işlenebilecek kusur ve hataların tespit edilmesini sağlayacak usuller öngörülmalıdır.

Son olarak AİHM, bu bağlamda, askerlerin korunmasının sağlanmasına yönelik düzenleyici tedbirlerin ilgili sağlık kuruluşları tarafından uygulamaya geçirilmesinin de gerekli olduğunu hatırlatmaktadır (*Álvarez Ramón, ilgili bölüm*). Zira, askeriyeğe bağlı sağlık hizmet birimlerinin sağlık uygulamaları dahilindeki davranışları, bazı durumlarda, AİHS'nin 2. maddesi açısından sorumluluk yükleyebilir (*Türkiye aleyhine Kılınç ve diğerleri davası*, n° 40145/98, prg. 40-43, 7 Haziran 2005 ve *Birleşik Krallık aleyhine Powell davası* (karar), n° 45305/99, CEDH 2000-V).

Askeri yetkililerin Sinan Albayrak'ın yaşam hakkını koruma pozitif yükümlülüklerini yerine getirmediği iddiası karşısında AİHM, yerleşik içtihadına uygun olarak, mevcut davada askeri yetkililerin ilgili şahsın intihar etmesi için ortada bir risk olduğunu bilip bilmediklerini ya da bilmeleri mi gerektiğini; şayet ilk sorunun cevabı olumlu ise, bu riskin önlenmesi için sözkonusu yetkililerin kendilerinden makul olarak beklenen her şeyi yerine getirip getirmediğini araştıracaktır (*Tanrıbilir, ilgili bölüm*, prg. 72, ve *Keenan, ilgili bölüm*, prg. 92).

Askerlik hizmetine elverişlilik muayenesi ile ilgili olarak AİHM, Hükümete göre, Sinan'ın orduya katılmadan önce yaşadığı psikolojik sorunlar hakkında askeri yetkilileri bilgilendirdiğini gösteren herhangi bir belge bulunmadığını kaydetmektedir. Bu nedenle, Hükümete göre, yetkililer Sinan'ın hasta olduğunu bilemezdi. AİHM, bu argümana katılmamaktadır. Zira ilgili şahıs orduya katılmadan önce herkes gibi sağlık kontrolünden geçirildiği ve muayene eden doktorların onun iki tıbbi raporla açıkça belgelendiği gibi – kişilik bozukluğu ve psikotik bozukluk – hastası olduğunu teşhis etmeleri gerektiği için, mevcut dava koşullarında Sinan'ın sağlık sorunları hakkında yetkilileri bilgilendirip bilgilendirmediği konusu sadece izafi bir önem taşımaktadır. Ayrıca, Savunma Bakanlığı ile Sağlık Bakanlığı arasında imzalanan protokol gereğince, hastanelerin geçmişte sağlık sorunları olduğu belgelenen kişileri askerlik şubelerine bildirmeleri gerekmektedir.

Oysa Sinan, doktorlar tarafından askerlik hizmetine elverişli olarak değerlendirilmiştir.

AİHM, genç adamın askerlik hizmetini başlatmadan önce doktorların, ilgili şahsın sağlık durumunun askeri yaşamla ne kadar uyumlu olduğunu ya da fiziksel ve ruhsal bütünlüğü için bir risk oluşturup oluşturmadığını belirlemek amacıyla psikolojik bozukluğun varlığını ve gerektiğinde boyut ve ciddiyetini teşhis etmeleri gerektiği kanaatine varmaktadır. AİHM, şayet böyle bir bozukluk teşhis edilirse, olayların meydana geldiği dönemde uygulanan iç hukukun, askerlik hizmetine geçici elverişsizlik durumunda erteleme ya da izin gibi önlemler öngördüğünü gözlemlemektedir. Dahası,

böyle bir elverişsizliğe tekabül eden ve bir erteleme gerektiren hastalık ve diğer özürlerin listesi ilgili yönetmeliğin ek'inde yer almaktadır.

Ayrıca, yetkili mercilerin psikoz gibi ciddi bir akıl hastalığından muzdarip olan ve daha sonra iki askeri öldürdükten sonra intihar eden bir kişiyi askerliğe elverişli bulmaları, AİHM'nin, Sinan'ın orduya katılımından önce ve sonra ruhsal yeterliliğinin askeri sağlık birimleri tarafından saptanması ve takip edilmesi konusunda mevcut yönetmelik uygulamasının başarısız kaldığı sonucuna varması için yeterlidir.

AİHM, Savunmacı Devlet'in mağdurdan kaynaklanan herhangi bir öngörüsüzlük ya da hata gösteremeyeceği böylesi bir durumda, sorumluluğun Devlet'e ait olduğunu hatırlatmaktadır (*Türkiye aleyhine Servet Gündüz ve diğerleri davası*, n° 4611/05, prg.83, 11 Ocak 2011, ve *Kılınç ve diğerleri*, ilgili bölüm, prg.56).

Sonuç olarak, AİHS'nin 2. maddesi ihlal edilmiştir.

II. AİHS'NİN 41. MADDESİNİN UYGULANMASI HAKKINDA

41. madde başlığı altında başvuranlar, maddi tazminat olarak beraberce 3 533,85 TL talep etmektedir.

Manevi tazminat olarak, Havva Dudu Albayrak 100 000 Euro, Halil Albayrak ve Serkan Albayrak ise her biri için 50 000 Euro talep etmektedir.

Başvuranlar son olarak, yargılama masraf ve giderleri için 4 846,50 TL talep etmekte ve kanıt mahiyetinde avukat ücretleri ve tercüme masraflarına ilişkin faturalar ile iç hukuktaki mahkeme harçlarına ilişkin makbuzlar sunmaktadır.

Hükümet itiraz etmekte ve AİHM'nin bu talepleri reddetmesini istemektedir.

Maddi zararlar ilgili olarak AİHM, iddia edilen zarar ile AİHS ihlali arasında aşikâr bir nedensellik bağı bulunması gerektiğini ve adil tatminin, gerektiğinde, mali destek kaybı başlığı altında bir tazminat içerebileceğini hatırlatmaktadır (*Lütfi Demirci ve diğerleri*, ilgili bölüm, prg. 41, ve *Türkiye aleyhine Kavak davası*, n° 53489/99, prg. 109, 6 Temmuz 2006). Ancak, mevcut davada AİHM, başvuranların, oğulları Sinan Albayrak'ın ölüm tarihine kadar kendilerine maddi destek verdiği konusunda herhangi bir kanıt belgesi sunmadıklarını gözlemlemektedir. AİHM, bu nedenle maddi tazminat talebini reddetmektedir.

Manevi tazminat ile ilgili olarak ise AİHM, başvuranlar Havva Dudu Albayrak ve Halil Albayrak'a ortaklaşa 18 000 Euro ve Serkan Albayrak'a da 9 000 Euro ödenmesinin hakkaniyete uygun olacağına hükmetmektedir.

Yargılama masraf ve giderlerine gelince AİHM, yerleşik içtihadına göre, AİHS'nin 41. maddesi açısından yalnızca gerçekliği ve gerekliliği ispat edilmiş makul tutardaki yargılama masraf ve giderlerinin ödenebileceğini hatırlatmaktadır. Ayrıca, masraf ve giderler ancak tespit edilen ihlal ile ilintili olduğu ölçüde geri alınabilir (bakınız AİHM İç Tüzüğü'nün 60. maddesi ve diğerleri arasında, *İtalya aleyhine Beyeler davası* (adil tatmin) [GC], n° 33202/96, prg. 27, 28 Mayıs 2002, ve *Almanya aleyhine Sahin davası* [GC], n° 30943/96, prg. 105, CEDH 2003-VIII).

Yukarıdaki bilgiler ışığında AİHM, elindeki unsurlar ile yargılama masraf ve giderlerinin geri ödenme kıstaslarını dikkate alarak, bu başlık altında başvuranlara ortaklaşa 1 000 Euro ödenmesinin makul olacağı kanaatine varmaktadır.

AİHM, gecikme faizinin Avrupa Merkez Bankası'nın marjinal kredi faiz oranına üç puanlık bir artış eklenerek belirlenmesini uygun görmektedir.

BU GEREKÇELERE DAYALI OLARAK, AİHM,

1. Oybirliğiyle, başvurunun kabuledilebilir olduğuna;
2. Bire karşı altı oyla, AİHS'nin 2. maddesinin ihlal edildiğine;
3. Bire karşı altı oyla,

a) AİHS'nin 44/2 maddesi gereğince kararın kesinleştiği tarihten itibaren üç ay içinde, ödeme tarihindeki döviz kuru üzerinden TL'ye çevrilmek ve her türlü vergiden muaf tutulmak üzere, Savunmacı Devlet tarafından başvurular Havva Dudu Albayrak ve Halil Albayrak'a ortaklaşa 18.000 (on sekiz bin) Euro ve başvuran Serkan Albayrak'a 9.000 (dokuz bin) Euro manevi tazminat ve yargılama masraf ve giderleri için başvurulara ortaklaşa 1.000 (bin) Euro *ödenmesine*;

b) yukarıda belirtilen sürenin sona erdiği tarihten ödemenin yapılmasına kadar geçen süre için, sözkonusu meblağlara, Avrupa Merkez Bankası'nın anılan dönem için geçerli olan marjinal kredi faiz oranına üç puanlık bir artış eklemek suretiyle belirlenecek basit faiz *uygulanmasına*;

4. *Oybirliğiyle, adil tatmine ilişkin diğer taleplerin reddine*;

KARAR VERMİŞTİR.

İşbu karar Fransızca olarak hazırlanmış ve AİHM'nin iç tüzüğü'nün 77. maddesinin 2. ve 3. paragraflarına uygun olarak 21 Haziran 2011 tarihinde yazılı olarak bildirilmiştir.

Mevcut karar ekinde, AİHS'nin 45/2 ve İçtüzüğü'nün 74/2 maddeleri uyarınca Yargıç A. Sajo'nun ayrı oy görüşü yer almaktadır.